

FOAIE PAROHIALĂ IULIE 2020

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Sacramentul Căsătoriei

Căsătoria în planul lui Dumnezeu

Ultimul dintre cele șapte sacramente instituite de Isus Cristos este sacramentul căsătoriei. Dar pentru că este așezat la sfârșitul listei celor cele șapte sacramente nu înseamnă că este mai puțin important.

Împărăția lui Dumnezeu nu este alcătuită numai din daruri suprafirești, ci se întemeiază și pe realități pământești, și aceștia sunt oamenii. Dacă Dumnezeu nu ar fi rânduit Căsătoria, prin care specia umană să se răspândească și să se perpetueze pe pământ, moartea ar fi pus capăt speciei umane și cu aceasta și Bisericii lui Cristos. **Rânduind Căsătoria, Dumnezeu îi asociază pe oameni la opera de creare a urmașilor lor, oferindu-le favoarea și puterea de a transmite mai departe viața.**

Sfânta Scriptură începe cu episodul

creării bărbatului și femeii după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și se încheie cu viziunea „nunții Mielului”, din Cartea Apocalipsului (19, 7. 9). De la un capăt la altul, Scriptura vorbește despre căsătorie, despre originea și scopul ei, despre sensul pe care Dumnezeu i l-a dat, despre diferitele ei realizări, despre greutatea și reînnoirea ei „în Domnul”. Bărbatul și femeia sunt creați unul pentru celălalt: „Nu este bine ca omul să fie singur”. Femeia, „carne din carnea lui”, față în față cu el, egala lui, apropiată de el, îi este dăruită de Dumnezeu ca un

ajutor. „De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și amândoi vor fi un singur trup”.

„Legământul căsătoriei, prin care un bărbat și o femeie formează împreună o comunitate de viață, rânduit prin însăși natura sa spre binele soților, precum și spre nașterea și educarea copiilor, a fost ridicat de Cristos Domnul, printre cei botezați, la demnitatea de sacrament,, (Codul de Drept Canonic, canonul 1055).

Dumnezeu a creat lumea din iubire și tot Dumnezeu a sădit în inima celor doi soți - bărbatul și femeia - o înclinație puternică spre iubire, și vrea ca și cei care participă la această operă măreață să i se asemeze, să acționeze din iubire.

Căsătoria în Domnul

„... Dragostea autentică dintre soți și soție, tocmai pentru că este un act eminent uman, îndreptat de la persoană la persoană în virtutea unei afecțiuni purtate de voință, această dragoste cuprinde binele întregii persoane și de aceea poate înzestra cu o demnitate deosebită modalitățile de exprimare ale trupului și ale sufletului și le poate înnobila ca elemente și semne specifice ale prieteniei conjugale” (*Gaudium et spes* 49). Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, începe lungul șir al minunilor pe care le va înfăptui, tocmai la o nuntă, în Cana Galileei, unde transformă apa în vin (salvând bunul nume al mirilor și binecuvântând familia care se năștea). Biserica acordă o mare importanță prezenței lui Isus la nunta din Cana, văzând în ea o confirmare a bunătății căsătoriei și vestirea că de acum încolo căsătoria va fi un semn eficient al prezenței lui Cristos.

În timpul vieții publice, când farizeii l-au întrebat pe Isus despre căsătorie și divorț invocând cuvintele lui Moise, care

cedase în fața învârtosării inimii (Matei 19, 8), Isus arată fără echivoc sensul original al unirii dintre bărbat și femeie, așa cum a voit-o Creatorul la început. Așadar, **legătura conjugală dintre bărbat și femeie este indisolubilă: Dumnezeu însuși a încheiat-o: „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă”** (Matei 19, 6). Sfântul Paul aseamănă legătura dintre soț și soție, dintre bărbat și femeie, cu aceea dintre Cristos și Biserică. Cristos este Mirele, iar Biserica este Mireasa. Cristos și-a dat viața, a murit pe Cruce pentru Mireasa Sa, Biserica; de aceea spune Paul: „Bărbaților, iubiți-vă soțiile așa cum Cristos a iubit Biserica și s-a dat pe sine pentru ea, pentru a o sfinți...” (Efeseni 5, 25-26), adăugând imediat: „De aceea își va lăsa omul tatăl și mama și se va uni cu soția și cei doi vor fi un singur trup. Misterul acesta este mare: eu o spun cu privire la Cristos și la Biserica...”.

Celebrarea căsătoriei

În mod normal, în Biserica Romano-Catolică, celebrarea căsătoriei între doi credincioși catolici are loc în cadrul Sfintei Liturghii, iar viitorii soți trebuie să se pregătescă sufletește pentru celebrarea Căsătoriei lor, primind sacramentul Pocăinței.

Preotul, ca reprezentat al Bisericii, este cel care asistă Căsătoria, iar **mirii sunt cei care celebrează căsătoria lor, exprimându-și consimțământul matrimonial reciproc în fața Bisericii și a comunității. Consimțământul matrimonial reciproc al mirilor face Căsătoria, de aceea el este indispensabil și de neînlocuit.** Fără consimțământ nu există căsătorie. Consimțământul matrimonial este voința, exprimată de un bărbat și de o femeie, de a se dăruiri reciproc și definitiv, cu scopul de a trăi o alianță de iubire fidelă și rodnică.

Întrebările dinaintea consimțământului:

- *N. și N., ați venit aici fără nici o constrângere, ci în mod liber și din toată inima, ca să încheiați legământul Căsătoriei?*

- *Sunteți pregătiți, mergând pe drumul Căsătoriei, să vă iubiți și să vă respectați unul pe altul pentru toată viața?*

- *Sunteți pregătiți să primiți cu dragoste copiii pe care Dumnezeu va binevoi să vi-i dea și să-i educați după legea lui Cristos și a Bisericii sale?*

Consimțământul

Deoarece sunteți hotărâți să încheiați legământul Sfintei Căsătorii, dați-vă mâna dreaptă și exprimați-vă consimțământul în fața lui Dumnezeu și a Bisericii sale.

Eu, N., te iau pe tine, N., de soț (soție) și promit că îți voi fi credincios (credincioasă) în orice împrejurare, fericită sau nefericită, în caz de boală ca și în timp de sănătate, să te iubesc și să te respect în toate zilele vieții mele.

Primirea consimțământului

*Dumnezeu, în bunătatea sa, să întărească în voi consimțământul pe care l-ați dat înaintea Bisericii și să binevoiască a împlini în voi binecuvântarea sa. **Ceea ce Dumnezeu unește, omul să nu despartă.***

Căsătoriile mixte

Realitatea căsătoriilor mixte (între o persoană catolică și una botezată necatolic) apare destul de frecvent în rândul tinerilor și cere o atenție deosebită din partea Păstorilor. Diferența de confesiune între soți nu constituie un obstacol de netrecut pentru căsătorie, atunci când aceștia reușesc să pună în comun ceea ce fiecare dintre ei a primit în comunitatea proprie și să învețe unul de la celălalt modul în care fiecare își

trăiește fidelitatea față de Cristos. Totuși, dificultățile căsătoriilor mixte nu trebuie să fie subestimate. Ele se datorează faptului că separarea dintre creștini încă nu a fost depășită. Soții riscă să resimtă drama dezbinării creștinilor chiar în sânul căminului lor.

Efectele și harurile primite în sacramentul căsătoriei

„Din căsătoria validă se naște între soți o legătură care prin natura ei este veșnică și exclusivă; mai mult, în căsătoria creștină, soții sunt întăriți și într-un fel consacrați printr-un sacrament special pentru îndatoririle și demnitatea stării lor” (can. 1134). **Legătura matrimonială este încheiată de Dumnezeu Însuși și conferă soților creștini un har propriu menit să desăvârșască iubirea lor, să întărească unitatea indisolubilă dintre ei. Cristos, izvorul oricărui har, iese în întâmpinarea soților creștini prin sacramentul Căsătoriei și rămâne cu ei, le dă puterea să-l urmeze, luându-și crucea, să se ridice din nou după căderile lor, să se ierte reciproc, să poarte fiecare povara celuilalt (Galateni 6, 2), să se iubească cu o iubire supranaturală delicată și rodnică.**

Cristos a voit să se nască și să crească în sânul Sfintei Familii a lui Iosif și a Mariei. Biserica nu este altceva decât „familia lui Dumnezeu”. Și astăzi, familiile credincioase sunt de primă importanță, fiind leagăne de credință vie și exemple. În sânul familiei, părinții sunt, pentru copiii lor, prin cuvânt și exemplu, primii vestitori ai credinței. Căminul este prima școală de viață creștină și o școală de dezvoltare umană. În familie se învață răbdarea, bucuria muncii, iubirea frățescă, iertarea repetată, rugăciunea, oferirea vieții, virtuțile umane.

MERINDE PENTRU DRUM

Căsătoria este un sacrament care, ca și preoția, se reînnoiește în fiecare zi. Este o stare prin care bărbatul și femeia pot ajunge la sfințenie, fiind pur și simplu un soț bun și o soție bună. În căsătorie, ca și în preoție, harurile nu se primesc toate deodată, ca în cazul celorlalte sacramente, ci se acordă de-a lungul zilelor, după nevoi. De aici decurge necesitatea pentru soți de a le cere zilnic de la Domnul.

Fericitul Vladimir Ghika

Soțul și soția trebuie să fie asemenea mâinilor și ochilor. Când mâinile suferă, ochii trebuie să plângă. Și când ochii plâng, mâinile trebuie să ștergă lacrimile.

Sf. Ioan Gură de Aur

Te rog!, Mulțumesc!, Iartă-mă! Aceste cuvinte deschid calea pentru a trăi în pace în familie. Sunt cuvinte simple, însă nu atât de simple atunci când trebuie puse în practică. Ele cuprind o mare putere: au puterea de a păzi casa, chiar și în fața miilor de greutăți și încercări. Lipsa lor, în schimb, deschide treptat unele fisuri, ce pot duce chiar la prăbușirea ei. Aceste cuvinte cheie ale familiei sunt cuvinte simple prin care se poate intra în iubirea familiei, pentru ca în familia să fie bine.

Papa Francisc

Nu există familii perfecte și acest lucru nu trebuie să ne descurajeze. Dimpotrivă, iubirea se învață, iubirea se trăiește, iubirea crește „muncind-o” în funcție de circumstanțele vieții prin care trece fiecare familie concretă. Iubirea se naște și se dezvoltă mereu între lumini și umbre. Iubirea este posibilă în bărbați și femei concreți care încearcă să nu facă din conflicte ultimul cuvânt, ci o oportunitate. Oportunitate pentru a cere ajutor, oportunitate pentru a se întreba unde trebuie să ne îmbunătățim, oportunitate pentru a-l descoperi pe Dumnezeu cu noi care nu ne abandonează niciodată.

Papa Francisc